

3. *Ὀμῶνυμια*. 1. sermonem vulgi, vel divulgatum populi rumorem denotat.
 2. fictam poetarum narrationem, unde pro Comœdia ponitur.
 3. pro narratione ficta, qua animata & inanimata quasi in scenam producimus loquentia.
4. *Συνῶνυμια*. Græce *Μῦθος*, ἀπόλογος, quod & latine Apologus.
5. DEFINITIO. Ὁ μῦθος ἐστὶ λόγος ψευδὴς ἐκινῶν ἀλήθειαν.
 Fabula est oratio falsa sub imagine exhibens veritatem.
 (Logicas, quando dii aut homines introducuntur loquentes.
6. DIVISIO in {
 Ethicas, quando brutæ & inanimata introducuntur loqq.
 Mixtas, quando ex utroq. genere simul introduc. loqq.
 Poëtæ, Oratores tam sacri quam profani.
7. AVTORES {
 Incerti, quorum fabule a patria dicuntur Cypria, Ciliæ, Sybariticae.
 Æsopus, phryx, monstri canis, serpens, sed philosophus, fauulus scite & crebro usus, unde vulgo omnes fabula Æsopica.
8. MONITA: Qui fabulis, idem historico utatur stylo. 2. Circumcisionibus abstineat. 3. iucundus sit. 4. Non scurrilis. 5. Τὸ πρῶτον rerumque naturam observet. 6. Serio agere se simulet. 7. apud juvenes potius, quam senes fabulis utatur.
9. PARTES 1. EXORDIUM a laude autoris. 2. προμῦθιον quasi propositionis loco. 3. ARGUMENTA a natura rerum. 4. PROSOΠΟΡΕΙΑ eorum, quæ introducuntur. 5. AMPLIFICATIONES a comparatione, contrario, circumstantiis, causis &c. 6. ἐπιμῦθιον, Conclusionis vicem sustinens, suadet vel hortatur.
10. PRAXIS. Morale, quod vocant, ponatur loco Propositionis. 2. fiat interrogatio. 3. respondeatur (α) a natura rerum introductarum, (β) a reliquis amplificationibus, supra allatis.
 4. Ex his ἐπιμῦθιον novam eliciat Conclusionem: e. g.
- I. EXORD. Hæsiodus inter Græcos Poëtæ primas tenet. 2. egregiis enim scriptis suis usui est junioribus. 3. fabulis optimæ usus est, 4. talis est de lusciniæ & accipitre.

II. προμῦθιον